

L'ESQUELLA

DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ARAGÓ, 290 - TEL. 23994

☆
☆
☆
☆
☆
T R E N T A C È N T I M S

—Que has portat el diari?
 —Sí, i m'han tornat un clau, un ganxo, un calçador, un bitllet de tramvia
 i una pastilla d'aspirina.

REVISTA DE PREMSA

ELS INCONTROLATS DEL LLAPIS

BAJA EN EL PRECIO DE LA CARNE
por BAGARIA

¿Carne? ¿Carne? Me suena este nombre.

A «La Vanguardia» del dia 3 d'aquest mes el venerable Bagaria feia aquest absurd comentari.

Si els queixals de Bagaria, a causa de la seva avançada edat, no li permeten menjar carn, no per això ha de fer creure, a l'enemic per exemple, que a la zona lleial no hi ha carn. Perquè hi ha carn, senyor Bagaria. I si vostè no pot menjar-la faci's posar una dentadura nova.

SOLIDARIDAD OBRERA

“Al iniciarse la sublevación plutocrático-comilitarista...”

Amb aquest llenguatge serà molt difícil la unitat.

LA VANGUARDIA

“TRAJES y GABANES
usados y nuevos, pago máximo valor, pa-
so a domic. Casa Adolfo. S. Pablo, 28, pl.
Teléfono 20436”

No està bé aquesta insidiosa campanya contra les tintoreries.

“JOVEN DESEARIA
relacionarse con srta. de 16 a 18 años,
educada y trabajadora.

Escrib. VANGUARDIA 1849.”

Aquesta joven o joven, quina mena d'educació i treball desitjarà?

“MASAJE GENERAL
Muntaner, 258, entrlo. (10-8).”

Amb la guerra, fins els masatges ascendeixen.

Correu i remeneu

Tasi Pla de Gardany. — La nostra modèstia refusa l'autoelogi.

John Bull. — N'aprofitem un.

Lluís. — Com sempre, les vostres trameses han estat acollides amb ovacions.

Nyedi. — Els dibuixos estan bé, però no pas els acudits.

Sense Saber. — Molt interessant la vostra tramesa. Es publicaran a mesura que disposem d'espai.

Serra G. — Heu d'afinar més els acudits.

Aquest número ha passat per la CENSURA

La Rambla

Referint-se a Pestaña:

“Després, en acabar la guerra, es produí la campanya per l'abaratiment de les subsistències i l'augment de salaris del policia Bravo Portillo...”

No hi havia dret que el policia Bravo Portillo, a més d'abaratir-se les subsistències, encara s'augmentés els salaris.

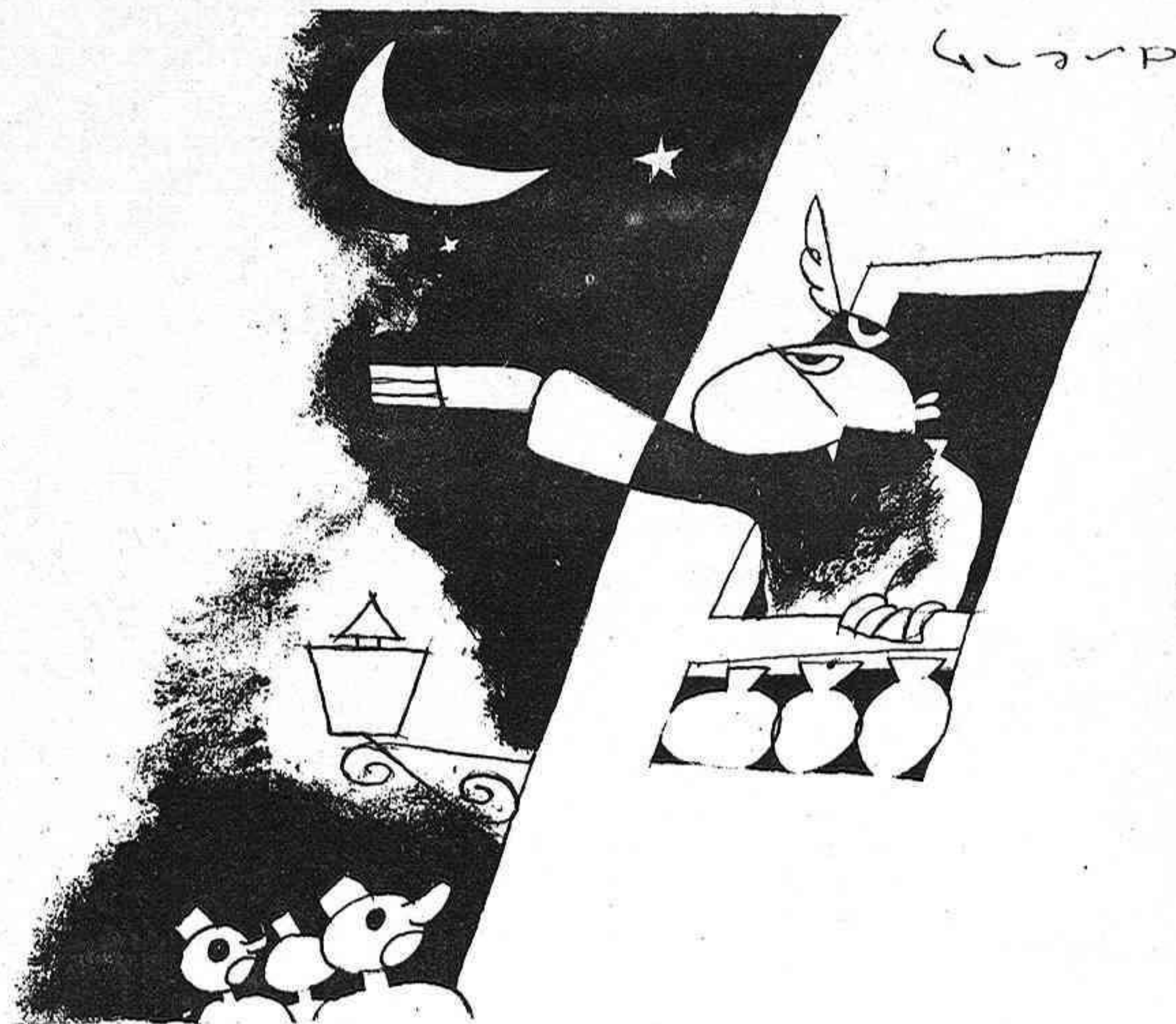
EL DILUVIO

“Sombras vivientes de un pasado abominable, parece como que se oculten avergonzadas...”

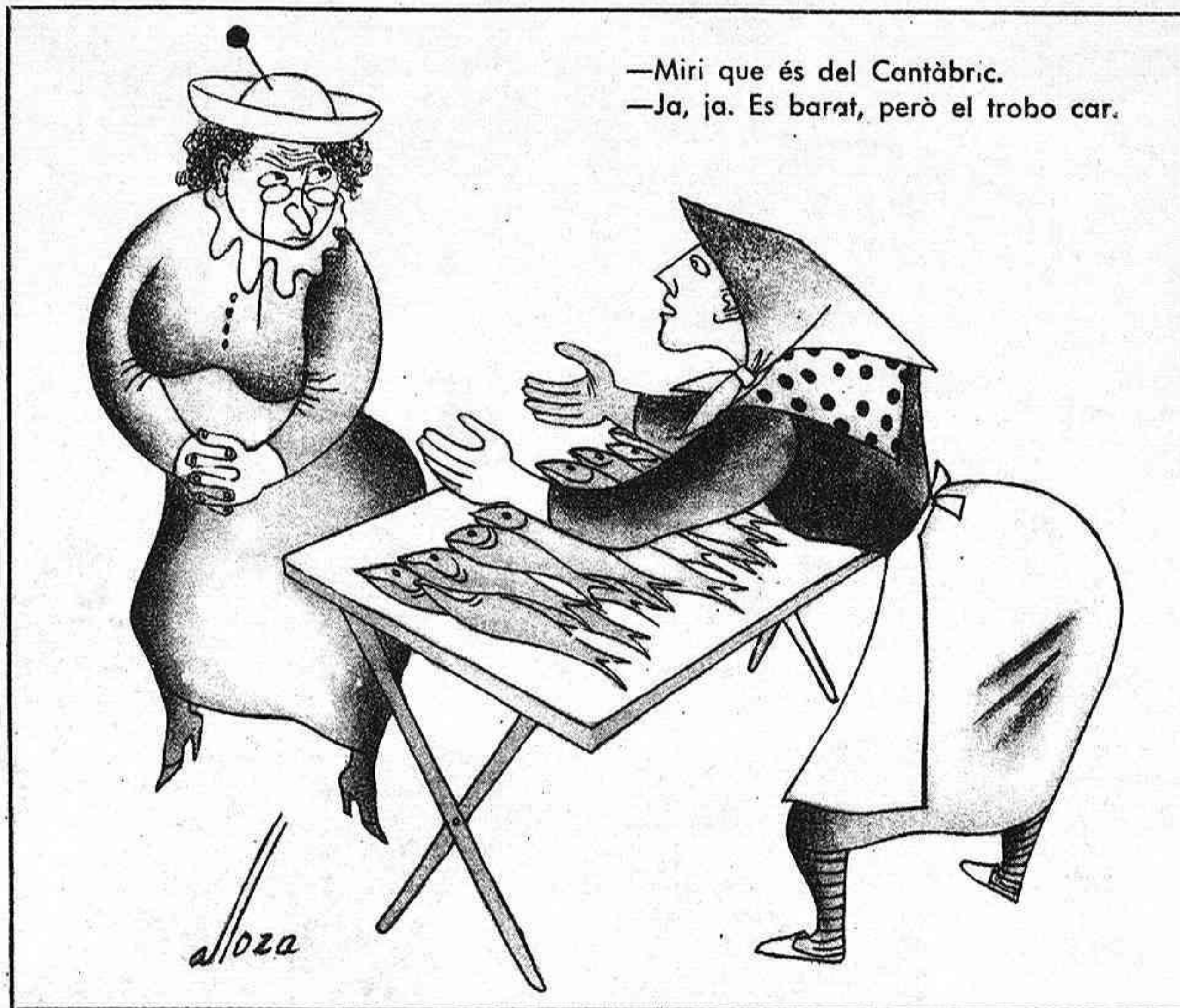
Assegurem als nostres lectors que això no és pas del fulletó enquadrable.

infectante intestinal. Hospital, 100; Cade-
“LOMBRICIDA (cucs)
Azúcar Sastre i Marqués. Purgante, des-
na, 2.”

Aquest «azúcar» que és alhora sastre i marqués ens té robat el cor.

—Ciudadans! Encara no plou però plourà.

—Miri que és del Cantàbric.
—Ja, ja. Es barat, però el trobo car.

EDITORIAL

Quatre decrets!

La política de racionament va fer callar un bon dia aquells que volien tenir prou farina per menjar massa pa i fins i tot per poder-ne guardar una mica per tal de fer rosegons i arguments pessimistes més durs que els rosegons mateixos.

Després la mateixa política de racionament va fer beure oli aquells que pateixen quan hi ha oli per tothom.

Més tard l'experiència afortunada del racionament de tot ha anat apaivagant l'eufòria negativa de totes les males animetes que treballen a la rera-guarda per donar gust al diable que porten dins i troben a fora sempre que surten del catau.

Ara s'ha produït un

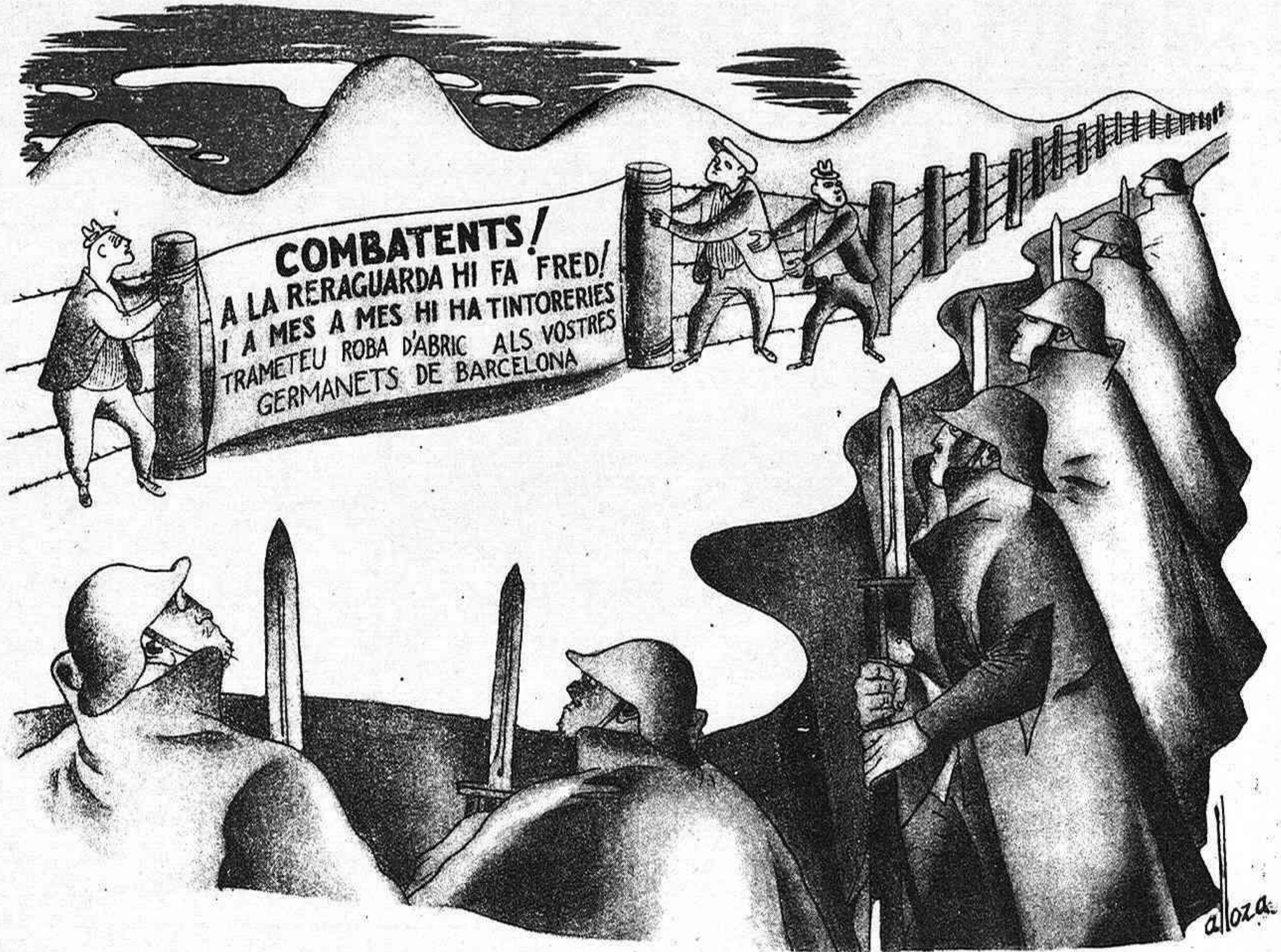
nou fenomen exòtic de racionament que ha deixat bocabadats tots aquells caimans de boca quilomètrica que agafen mosques a les ribes del llac de la política, a desgrat que sigui una política, si cal, de guerra, que sí que cal.

Ara tots els professionals ministrables que acostumen a no ésser governamentals més que d'aquells governs dels quals ells formen part i encara no del tot, han badat.

Ara tots aquells caimans de les voreres de les aigües massa tranquil·les, ail, de la política, tots aquells professionals ministrables i encara tots aquells amateurs que fan mul·lader quan sembla que figura que s'albirarà la possibilitat d'una

crisi, han quedat bocabadats davant la volada vertiginosa de quatre esquemàtics decrets que eren una sola tarja de racionament de xafardia, d'ambició i de superació política d'aquells que no volen morir sense ésser ministres o sense tornar-ho a ésser o d'aquells més sensats i modestets que només voldrien almenys arribar de bona manera a ésser ex ministres.

Però ara hi ha guerra i hi ha un govern que fa la guerra a aquells que enfront dels nostres soldats i a la rera-guarda dels nostres polítics volen salvar la cultura occidental i les dimensions abdominals de quatre sàtrapes desvergonyits i descastats fins al paroxisme...

POTSER HEM EXAGERAT UNA MICA MASSA

Les tintorereries col·lectivitzades aconpleixen una funció social

però encara en podrien acomplir una altra

Els èxits de L'ESQUELLA, en donar-nos a nosaltres un prestigi que molts voldrien per a ells, han portat sovint els nostres lectors a confondre el que, per part nostra, no és més que una demostració del nostre enginy, una exhibició de malabarisme artístic, a prendre-ho com a article de fe, precisament ara que la fe és un article passat de moda. Així, nosaltres, que estàvem d'allò més satisfets en veure que les nostres facècies sobre les tintorereries i el seu tarannà calmós, que les fa tenir xino-xano, però amb mà ferma i segura, eren preses seriosament i fins hi havia hagut qui, inconscient dels deures que ens imposa la Revolució no s'havia d'accontentar amb presentar denúncia rera denúncia al Juriat, sinó que, en la seva follia antirevolucionària, sí que també contrarevolucionària, havia anat impudicament a veure el President de l'Audiència amb la libidinosa intenció d'excitar el seu zel, hem de cridar en nom del setmanari que tan dignament fem, la frase menosfilla i balconera de Mussolini: «Prou!», que en el cas present serà:

—Prou d'aquest color!

S'han d'acabar les campanyes derrotistes a base d'uns pobres obrers tintorers, que pel seu ofici ja se n'han de veure de tots colors. És precis que el públic es faci càrrec que les circumstàncies exigeixen sacrificis i que cal pensar que els nostres germans del front tenen altra feina que pensar si els portaran els colls planxats o l'abric net, perquè al front no s'usen ni colls planxats ni hi ha abrics nets ni bruts, que per això se'n demanen.

I és en aquest sentit que les tintorereries col·lectivitzades fan obra social i antifeixista, perquè, si tantes vegades s'ha dit i redit que calia portar el clima del front a la reraguarda, què més que això fan els obrers tintorers?

Al front hi fa fred, s'ha dit i s'ha repetit, i, si l'èxit de l'Exposició del Fred ha demostrat el gran nombre de persones que compartien aquesta idea, encara n'hi ha que es pensen que a les trinxeres hi creixen palmeres i cocoters i hi canten els papaquais i les ne-

grites, i és per a aquestes que va el que en diríem el pollastre, si el menú de guerra ens ho permetés.

Hi ha qui creu que amb el nomenament d'un jutge especial tot està resolt. Com si la justícia especial hagués de servir per aquestes coses, i com si no fos primer el guanyar la guerra. Al front hi fa fred i no és al front on ha de fer-n'hi; és a la reraguarda. Quant més fred tinguem a la reraguarda —és a dir, tinguem a la reraguarda, perquè el nostre abric, encara que vell i brut, no necessita res de ningú—, quant més fred tinguem, doncs, a la reraguarda, menys en tindran al front. Cal, doncs, imposar aquesta consigna, que ajudarà als nostres defensors a guanyar la guerra, perquè aleshores els uns lluitaran i els altres patiran el fred, i ningú com els obrers de les tintorereries col·lectivitzades no hauran contribuït a guanyar la guerra.

Però, no n'hi ha prou encara amb aquesta contribució. Les tintorereries col·lectivitzades poden fer molt més per als nostres germans del front; fins ara no han fet altra cosa que sa-

crificar els nostres germans de la reraguarda. Però ells, ells, què han fet? Es que han donat abrics per al front? No tenim notícia que n'hagin donat cap, i tants i tants com en tenen!

Evidentment que potser els haurà deturat el que aquests abrics siguin usats. Això, però, no és cap inconvenient, perquè els abrics usats, un cop rentats i tenyits, queden com nous, i aleshores és quan poden anar al front.

Però, preguntarà el lector, és que al front acceptarien gavanys, i gavadines, i vestits de paisà i tres-quarts de senyora?

Aleshores hi ha una altra solució, que consisteix a vendre totes aquestes robes enganyadores i inútils i, un cop deduïdes les despeses, els guanys, els jornals, les economies, el que sigui, destinar el sobrant a comprar robes noves per al front. I aleshores, qui s'hi podrà oposar?

Però hi ha gent tan derrotista que seria capaç d'interrompre la fins ara innocent aportació de robes a les Tintorerías Collectivitzades Eternitas. I tan patriòtic com seria, perdudes per perdudes, donar les robes al front! I tan bé com quedaríem tots plegats!

El naturisme, el materialisme, el positivisme, el racionalisme, l'humanisme, la barba, el tabac i les sandàlies

En la revista naturista de València «Helios», que no té res a veure amb el nudisme del nostre amic N. Capo i la seva fresca «Pentalía», la seva llimona, el seu all, ni la seva ceba, dels quals es fum, sinó que la seva és purament el que se'n diu naturista, hi trobem un interviu amb el naturista francès Don Luis Sarluis (Poeta), en el qual, entre altres coses, diu:

—¿Cómo y por qué se hizo usted naturista?

—Por ser materialista, positivista, racionalista y humanista.

—¿Qué opinión tiene usted formada del Naturismo?

—Excelente, si él no se comporta con un espíritu de absolutismo, fanatismo y místico.

—¿Qué medios cree usted más adecuados para la propagación del Naturismo en Francia?

—Extender las ideas, estimulando el movimiento por la palabra, la pluma, la higiene, el liberalismo en todo, el humanitarismo, etc.

—¿Qué trabajos ha efectuado usted concernientes al Naturismo?

—Conferencias, numerosos artículos en diversas revistas, etc.

—¿Qué piensa usted de la barba como característica naturista?

—La encuentro adecuadísima en el naturista que vive desnudo, al aire libre y no fuma.

—¿Y del uso de las sandalias?

—Excelente para la salud general del organismo, sobre todo la de los pies; pero en las grandes ciudades del norte de Europa no son siempre prácticas por culpa del clima.»

Que les sandàlies serveixin per als peus, passi; ara, que la barba sigui adequadíssima per anar despullat, si no és molt llarga... i pel que fa a la seva utilitat per als que no fumen, no ho creiem ni que ho digui un materialista, positivista, racionalista i humanista. La barba creix, precisament, als que fumen, mentre fan cua.

Estimats senyors camarades, lectors, admiradors, subscriptors, repartidors, venedors i compradors de "L'Esquella"

AI TEATRE BARCELONA tindrà lloc el colossal festival teatral de "L'Esquella" per a cloure com cal el gran triomf moral i material que ha estat l'Exposició del Fred

Que no hi manqui cap antifeixista
a contribuir amb el seu escalf i el seu
entusiasme a fer més calent
el fred del front i el fred del cos
de la reraguarda feliç

Fruireu i fareu per la causa

Gastareu poc i riureu molt

**I a més sentireu la satisfacció d'haver
escurçat l'hivern dels nostres germans que
lluiten per vosaltres**

**No hi manqueu i compreu
a més a més "L'Esquella" petita**

La camarada redacció

MUSSOLINI DÓNA EL COP DEL BALCÓ, QUE SÓN TRES COPS I REPICÓ

El poble italià els rep amb una gran serenitat

Roma, 14 (Del nostre convidat especial). — Acabo de llegir les ressenyes del discurs de Mussolini publicades pel cos de traductors de l'Agència Fabra i, com a convidat especial del Duce m'afanyo a trametre-us la ressenya oficial i verídica de l'acte del balcó, falsejat pels periodistes a sou del marxisme, de les grans democràcies, de les petites democràcies, de les monarquies constitucionals i de la República espanyola.

COM ES PREPARA LA COSA

Els preparatius per al solemni acte de sortir al balcó foren portats a cap amb tota rapidesa, donat l'imprevist de la espontània decisió del Duce.

El poble havia rebut, per ràdio, l'ordre de presentar-se a la Piazza Venècia, en manifestació espontània, i s'hi va presentar espontàniament, sense que calgués obligar-lo, cosa que les autoritats estaven disposades a fer, per demostrar que el poble italià està d'una manera unànime, contra el que diuen els agents de l'antifeixisme, al costat dels seus governants. La plaça i la Via de l'Impero eren plenes de banderes negres que donaven la impressió que era més tard del que era en realitat. Era de nit i, no obstant, plovia, i el públic aguantava impertèrrit sota la pluja, que havia estat encomanada especialment pel Gran Consell Feixista per aconseguir una unanimitat més: la de la salutació feixista, que es veien obligats a fer fins els més secrets agents de Moscou, París, Londres, Praga i Barcelona, tan bon punt sortien de casa seva. Un homenatge forçat a l'Impero que ha d'acabar per dominar el món.

CURIOSITAT I INQUIETUD

El poble, congregat d'una manera tan imprevista i amb tan poc temps, poc i dolent encara, es preguntava amb inquietud què passaria. Els membres més pessimistes del Partit Feixista asseguraven que il Signore Mussolini, Benito, com li diuen en la intimitat de l'alcova, estava decidit a declarar la pau mundial, mentre que els optimistes estaven per la guerra.

Mentre la rera guarda estava així desocupada fent conjectures, les formacions feixistes de combat a la rera guarda anaven arribant, els reflectors anaven illuminant i les tribunes s'anaven construint. A les nou menys nou minuts, i no menys deu com diu l'Agència Fabra per indicar malintencionadament que les coses no es feien puntualment, foren instal·lats micròfons al balcó i començà el discurs dels instal·ladors:

—Uno..., due..., tre. Uno..., due..., tre...

En veure que el poble no en feia cas, els obrers del micròfon digueren:

—**Evviva Mussolini!** (aplaudiments i visques).

A les deu menys quatre minuts, un menys del que deia Fabra, un locutor cridà:

—**Attenzione! Attenzione!! Attenzione!!!**

El poble escoltà amb atenció. El locutor continuà:

—**Silenzio!!!**

El poble callà com un mort. I després d'haver callat, el locutor continuà:

—**Il Grande Consiglio Fascista comença la deliberazione!!!** (sensació i ovació dempeus).

El locutor tornà a parlar:

—**Cantate!!!**

I el poble es posà a cantar himnes i himnes acompanyat per diverses bandes de cançons negres.

Aquests himnes, però, no privaven que la gent, alternant-se, no es preguntés amb inquietud: Què tractarà, què decidirà el Gran Consell Feixista?

Aquesta pregunta, feta *sotto voce*, anava per sota de les cançons com un leit motiv, fins que m'arribà a mi i jo la vaig passar a un ciutadà menut, bru i d'ulls japonesos.

—Què decidirà el Gran Consell? —preguntàrem al japonès.

—**Eko suru toté hotcké no maé yé futari makaité konabé doté. Sai-no kawara to, mu-shi matsu yoi wa; koischi, koischi ga yama to naru.**

—Bufal Voleu dir que és que es volen retirar de la S. D. N.?

—**Xiu-xiu kamo nabé.**

No hi havia dubte, doncs, ja que **xiu-xiu kamo nabé** vol dir fregir un ànec salvatge. Nosaltres ens pensàvem que volia dir que plovia, però no era així, encara que sí que plovia. Després ja s'ha vist com el japonès tenia raó.

EL GRAN CONSELL DELIBERA

El Secretari del Partit, Starace, aleshores —eren pocs minuts abans de les nou, menys, però, dels que sembla voler indicar el corresponsal de Fabra, al qual caldrà expulsar— s'acostà al micròfon i, amb veu estentòria de l'altaveu cridà:

—**Il Grande Consiglio va a deliberare!!!**

—Què ha passat?

—M'ha dit cul d'olla.

—No, no! Caldolla, Caldolla!

les nou —menys dels que diu Fabra— el Duce girà l'esquena al Gran Mirall i, amb veu autoritària digué al Gran Consell:

—**La deliberazione e finita.**

I llançà la darrera cigarreta.

Starace, el Secretari, li obrí el balcó i Mussolini ordenà que toquessin les deu, es posà el rellotge a l'hora i sortí a fora.

L'ovació amb què fou acollit va ésser fantàstica. Tothom aplaudia. Tothom, i es pot dir que tothom, perquè els focus illuminaven la gran gernació que esperava el Gran Discurs i s'hauria pogut veure fàcilment tot aquell que no aplaudís, al qual la policia hauria sabut tractar com es mereixia. L'ovació i els visques duraren algunes hores, i no pas alguns minuts com diu tan tendenciosament el corresponsal.

EL DISCURS DEL DUCE

Quan els aplaudiments s'hagueren acallat fou imposat silenci a la multitud, que obeí tot seguit, i el Duce, estenent la mà, va pronunciar aquesta senzilla paraula:

—**Piove!**

Dir això i renovar-se l'entusiasme fou tot u. La multitud, enardida, cridava:

—**Evviva la vittoria del Piove! A noi la vittoria degli alliati!!!**

Calgué imposar novament el silenci i aleshores el Duce aclarí:

—**Io dico che ancora piove!**

—**Ah!** —féu la multitud sota els paraigües. I aplaudí encara més entusiàsticament la sabiduria del Duce.

Imposat novament el silenci, un cop acabats novament els aplaudiments, Mussolini parlà:

—**Italiani! Fasciste tutti! La porca Società di Nazione non vole riconoscere il mio Impero! Che fare? Volete, voi, gli piú valerosi, gli piú buoni, gli piú bello, gli piú baratto degli populi servire di mingo a la putrefatta Società?**

—**Nooo!!!**

—**Angieggamo la fastigozza istituzione ginebrina alla me...**

—**Sííí!!!** (L'ovació no deixà sentir el final de la pregunta).

—**Alora é arrivato il momento de dire: Basta! (prou). Dite Basta! (prou).**

—**Basta!!!!** (prou).

(A remarcar el to dictatorial de la paraula; el lector recordarà que un regidor de la dictadura primorriverista es deia Proubasta.)

—**Basta!** —repetí el Duce. I afegí, mirant-se el rellotge: —**L'hora ha arrivato che noi an-**

diamo senza recanza fora del fastigozzo templo che lavora per la pace ma prepara la guerra. E cosa semplicemente grottesca volere fare credere a noi! A noi, ja! ja! ja!

—**Ja! Ja! Ja!** (ovació interminable).

—**Che non havemo lana al clatello! La porca Società de Nazione prepara la guerra! Ma noi la facciam!!! «Il Popolo d'Italia» é disposto a fare tutti gli sacrificio. Non é vero?**

—**Si non é vero é ben trobato!!!** (ovació).

—**Le nostre arme sono bene smolatte per due guerre vittoriose.**

—**Tre!** (cridà el poble).

—**Dúe: la d'Etioopia e la de Spagna.**

—**Tre!!!**

—**Bene, bene, e la guerra europea, naturalmente, tre!** (ovació).

El públic, dempeus, i els militars aixecant punyals i fusells, criden:

—**Evviva la guerra europea! Evviva la guerra d'Etioopia! Evviva la guerra de Spagna! Tre victoriose guerra, tre!!! Tre!!!**

I la massa es posà a cantar l'himne:

Tre tre tre,

Ara passa la cavalleria;

Tre tre tre,

Ara passa il requetè!

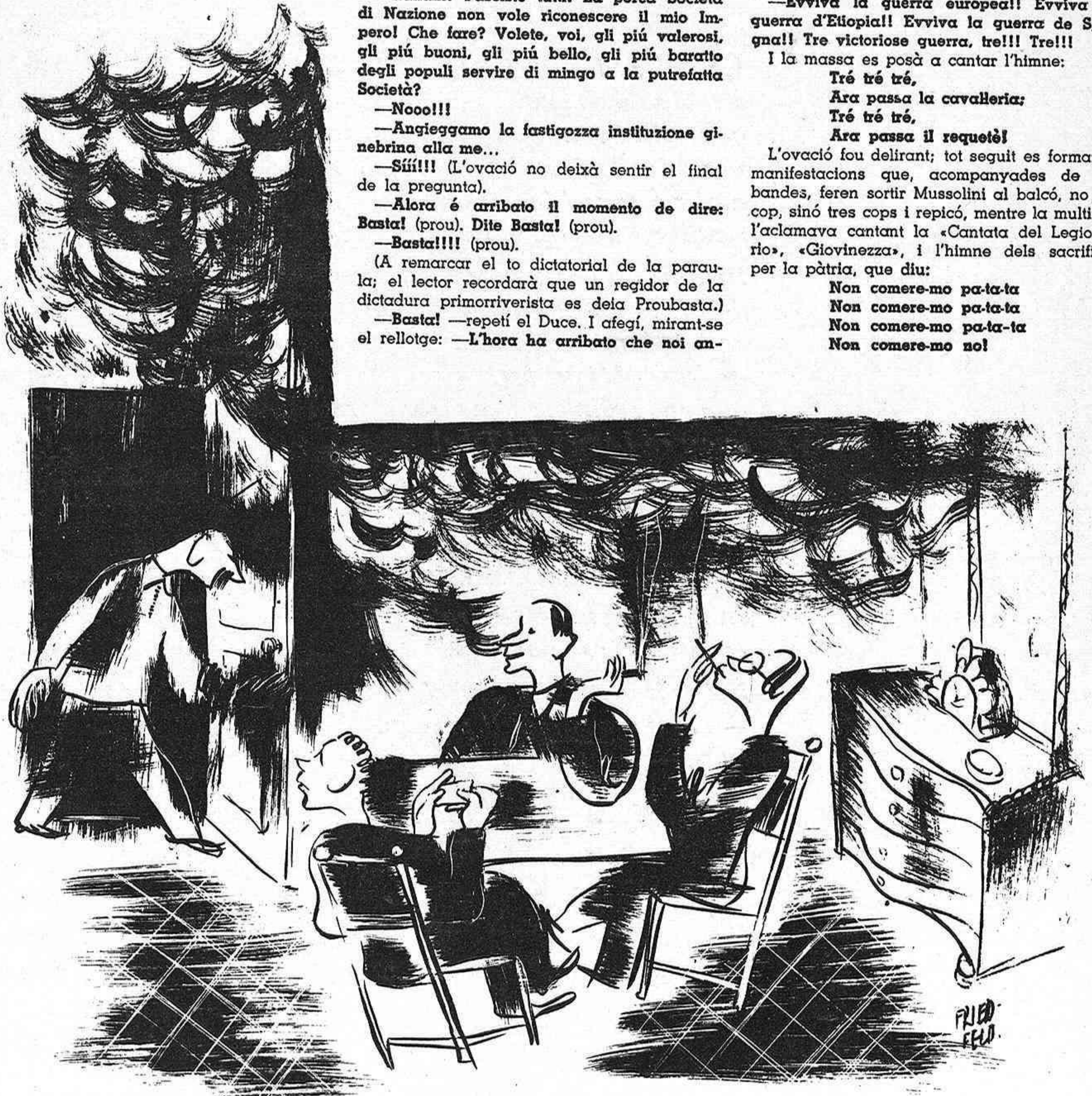
L'ovació fou delirant; tot seguit es formaren manifestacions que, acompanyades de les bandes, feren sortir Mussolini al balcó, no un cop, sinó tres cops i repicó, mentre la multitud l'aclamava cantant la «Cantata del Legionario», «Giovinezza», i l'himne dels sacrificis per la pàtria, que diu:

Non comere-mo pa-ta-ta

Non comere-mo pa-ta-ta

Non comere-mo pa-ta-ta

Non comere-mo no!

—**Per què teniu tan tancat? No es pot respirar!**
—**Es que aprofitem el fum per a fer cigarretes.**

Les personalitats literàries s'han lliurat també a la demagògia del fred

I fins els frescos de Goya han complicat en aquest tèrbol "affaire"

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

*y tota la seva gent,
avui s'han rentat la fatxa
i brinden llur sentiment
amb un porró de garnatxa
i amb els ulls cap a Ponent.*

*Brindem a l'èxit enorme
de l'EXPOSICIO DEL FRED,
èxit de fons i de forma,
de l'inrevés i del dret,
que ens redimeix i ens transforma
quasi en Lames del Tibet.*

*Ninots i historietes
han estat sacrificats
i convertits en pessetes;
i les pessetes —¡pobretes!—
en mantes i guants folrats,
en mitjons i samarretes.*

*Roba! Roba! Roba! Roba!
—ha estat nostre crit pregon.
Roba —pagant!—, roba nova,
feta a mida sense emprova,
roba d'hivern pels que són,
sofrint i lluitant, al front.*

*Uns barons de bella fama,
qui en aquest, qui en aquell ram,*

*per nosaltres ferendrama
a la Ràdio de la Ranb-
i guanyaren cors de dama
i cors d'home, pam pam.*

*Palacios que escama un aire
que refreda un ós plar;
Bartolozzi, el ninotire
als infants sempre un car;
Moraguetes, el garlarer;
i el poeta Pere Quat.*

*Monsieur et "Madame" Elies;
"lo" Perucho, tan "larmant".
I amb les seves badmies
l'angèlic Angel Fernn,
(és de la casa fa dies
doncs, per què parlar-ne tant?)*

*Salvador Valverde, pare
de "Maria de la O";
aquell saineter tan bo
que es diu Melià; i acara
Muntanyà, crític deo
i Artis, repòrter sen tara.*

*En nom dels companys que es baten
per la nostra llibertat,
dels que vetllen, dels que maten*

*per a viure amb dignitat,
les nostres GRACIES! esclaten
com l'obús més carregat.*

*El treball que ara ens aferra
no tot sigui joia i joc.
Si tenim la carn de terra
la nostra ànima és de foc.
Treballem tots per la guerra
que per molt que fem, és poc.*

*Que amb el llapis i la ploma
al servei de l'ideal,
es combat també si cal.
I la sátira més soma,
si perdura, ve que eslloma
ni que sigui un general.*

*L'ESQUELLA DE LA TORRATXA
y tota la seva gent,
avui s'han rentat la fatxa
i brinden llur sentiment
amb un porró de garnatxa
i amb els ulls cap a Ponent.*

LA REDACCIO

Amèrica encara és Amèrica... per als americans

Quan Gaziell se'n va endur l'editor López Llausàs perquè li servís d'editor, es varen preguntar l'un a l'altre:

—On anirem?

I l'un a l'altre es varen dir de comú acord:

—On, sinó a Amèrica? Amèrica sempre és Amèrica.

I dit i fet; varen anar a Amèrica, i com que Gaziell escriu en castellà, varen anar, és clar, a l'Amèrica Llatina, i com que anaven a descobrir-la, en homenatge a Colom, varen anar a Colòmbia.

Es varen embarcar, varen navegar, varen arribar i s'installaren a l'hotel.

I heus ací que l'endemà se'ls presenta un senyor a demanar per ells. I ells surten.

—Soy el Presidente electo de la República, ¡carambita! Y al saber de ustedes por ahí, me

he dicho, carambita! ¡Gaziell, el gran Gaziell por ahí! Y ahí me tienen ustedes a su disposición. ¡Voluminoso plaser que he tenido en conoserles! ¡Tamaño satisfacción!

Els altres, és clar, confosos i admirats que el President de la República els fes aquell acolliment, no sabien què contestar; però l'altre continuava:

—He creído un sagrado deber venir a saludarle; porque yo, señor Gaziell, le soy deudor a usted de una deuda impagable, ¡carambita! Yo también soy periodista y un gran admirador suyo y he leído con verdadero deleite todos sus artículos, ¡qué hombre!

Gaziell no sabia quina posició adoptar, perquè li fessin un retrat. Ja es veia a tota la premsa colombiana. Però l'altre continuà:

—Yo tengo con usted una gran deuda y

un gran pecado, porque, carambita, son tan magníficos sus artículos que no he podido resistir la tentación de reproducirlos en mi periódico.

—Aa? Moltes gràcies, home. A qui ha d'agrair-li-ho a vostè sóc jo!

—No, señor, porque los he reproducido con mi firma, carambita!

Gaziell es tornà una mica groc; però es tractava del President electe, i...

—Bé, vaja; no val la pena; ja sap que nosaltres, els espanyols i els americans som germans.

—...Y después los he reunido en un volumen con mi nombre...

Gaziell encara es tornà més groc; però era el President electe...

—¡Y estoy cobrando sus derechos para toda América! ¡Por eso le pedía perdón! ¡Es un exitaso! ¡Y ustedes a qué vienen aquí?

Gaziell no es va morir perquè es tractava del President electe i els calia la seva protecció.

—Doncs, miri, veníem a establir una gran editorial.

—Magnífica idea, estupenda; ¡ya lo creo! Cuenten con mi entusiasta colaboración. Yo les daré mis libros para editar y tendrán el robusto apoyo del Estado...

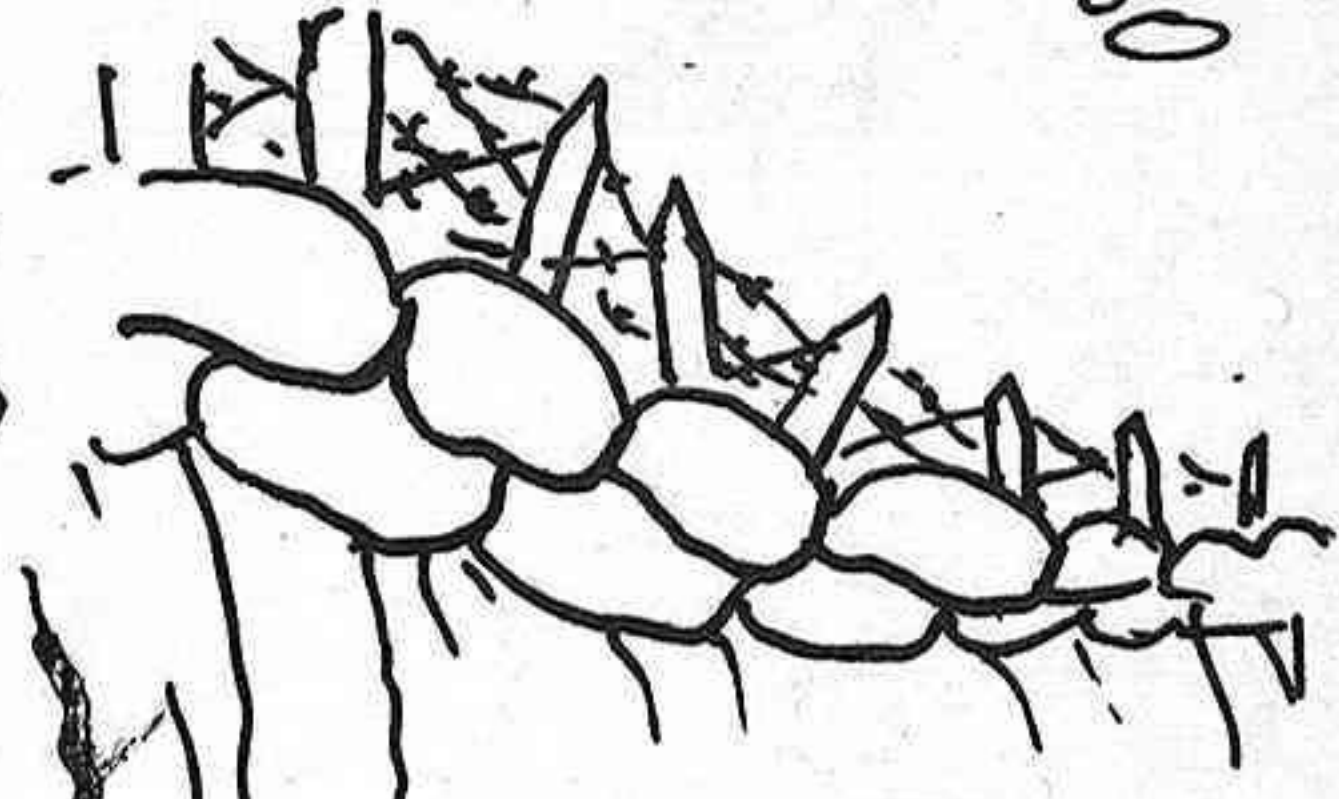
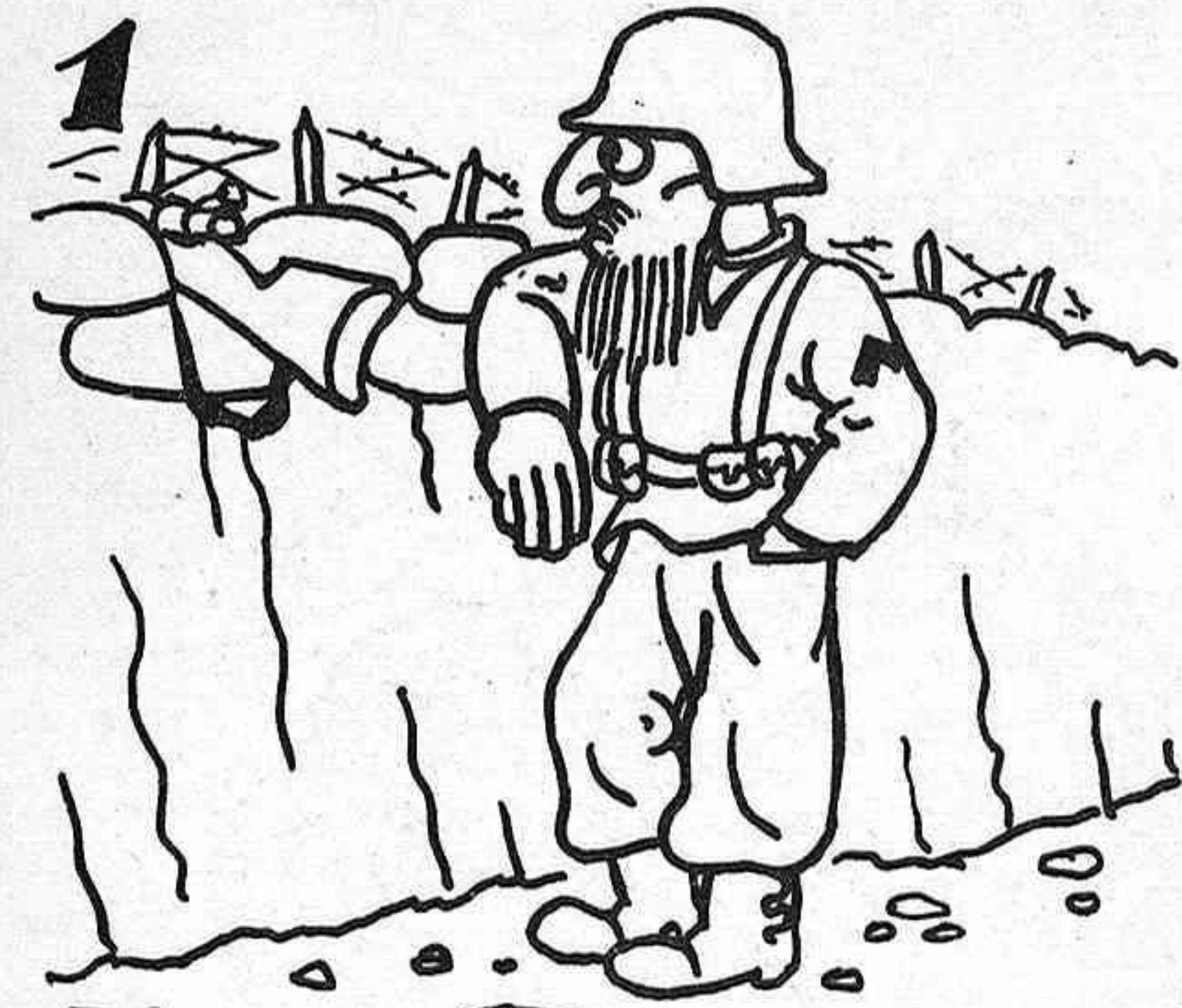
★

Gaziell i el seu editor quedaren una mica aclaparats, però, de totes maneres, esperançats. Calia comprar la maquinària, fer passos, etc. Sortiren cap a Nova York, anaren a París... tot estava a punt i s'entornaren a Colòmbia.

Però en desembarcar es trobaren que el nou President, el seu amic i admirador, havia dictat un decret d'expulsió contra ells, «por elementos indeseables a la par que peligrosos».

El senyor Canons ha comprat un ninot a l'Exposició del Fred.

—No vols anar a aquest concert, avui?
 —Tinc por. Hi deu haver molt corrent d'aire amb tantes «obertures».

ESQUELLOTS

BUFAR EN CALDO GELAT

Els periodistes de l'altra banda, alguns dels quals havien estat a aquesta banda quan altres ja eren a l'altra banda, han constituït a Burgos l'Associació de Periodistes Madrilenya.

Aquest alardó d'imaginació i d'optimisme no té, però, un afany constructiu, sinó més aviat destructiu.

Aquesta flamant per bé que desplaçada entitat periodística ha pres com a primera finalitat, jutjar de l'altra banda estant l'actuació d'aquells periodistes que d'aquesta banda hagin treballat contra els «nacionalistes» i eliminar-los de la professió.

Aquells periodistes que des d'ací s'han cuidat de no signar mai, cosa que no els impedeix escriure a periòdics molt avançats i fins i tot ocupar bons càrrecs oficials, estarien d'enhorabona si no fos el maleït empirisme d'aquesta mesura nacionalista de llurs col·legues de Burgos.

La pretensió d'aquells i la vana esperança atenuant de més de quatre poca-vergonyes d'aquest costat, és allò que els valencians en diuen: «Bufar en caldo gelat».

NOSALTRES TAMBE TENIM INCONTROLATS

L'amic Pintado se'ns ha molestat, amb una forta dosi de raó, per un esquellot que no pot suposar, ell que ens coneix, que siguem capaços de subscriure tots els que embadurnem paper a L'ESQUELLA.

Nosaltres sentim el principi de l'amistat fins a l'extrem d'ésser parcials, si cal quan cal, que en aquest cas no calia.

Nosaltres, però, tenim sempre una disculpa per tot i sobretot per aquells que ens miren amb simpatia.

El que esdevé és que nosaltres, per haver de crear el tipus plàstic de l'incontrolatisauri, hem hagut de buscar models vivents i ens ha passat allò que li va passar a aquell savi alemany que va inventar un home artificial tan ben inventat que se li fumava els puros.

Nosaltres, però, per als bons amics sempre tenim un puro per la set, una poma per fer fum i una cordial explicació.

Entesos?

ARA RESULTA QUE PRIETO ENCARA NO HA NASCUT

Els, diuen que no poden perdre quan en realitat és només que només no volen perdre i ara s'han empescat aquella fórmula vella que fan servir els pinxos i matons quan diuen:

—Encara no ha nascut el que m'hagi de guanyar a mi.

Ara els «nacionalistes» sense nació ni noció de la vergonya, com que saben que és Prieto qui els ha de guanyar, s'han empescat el sistema de fer veure que Prieto encara no ha nascut.

Per tal de fer efectiva aquesta idiota pretensió pretensiosa, han decidit esborrar el nom del ministre de Defensa Nacional del registre parroquial de Gijón.

El mateix, i amb el mateix propòsit, han fet al mateix llibre, amb el nom illustre del general Miaja, que és un altre que no ha nascut i que també els ha de guanyar al cap de tots nosaltres.

L' ALEGRIA DE SAMPER

Querido caudillo:
 Desagradablemente sorprendido por la carta
 rectificadora publicada por Vd. en "El Independent"
 de Perpiñan en la que niega ser Vd. el autor de
 la carta a mi dirigida con fecha del 20 del pa-
 sado mes de Octubre, paso a comunicarle mi
 agradable sorpresa al saber el excelente estado de
 su salud y su decisión de seguir haciendo la
 Partisima a esos rojos desde la playa del Estoril,
 que es como si dijéramos hacerles el bicho del
 portugués.
 Veo por su carta, con satisfacción, que des-
 de el primer día está Vd. al lado de Franco y que
 puede mear con toda comodidad y sin molestias y
 espero, como dice Vd. muy bien, el día de la Victoria
 de las armas nacionalistas para definir actitudes y
 supongo que la nuestra será la de hincharnos y
 Me ha hecho mucha gracia lo de que se resta-
 blezca en las conciencias la libertad moral. Qué cosas
 tiene Vd. Don Ale! Se morirá Vd. de viejo cualquier día
 y siempre tan joven. Comprendo también que no quiera
 Vd. adoptar nunca una posición que haya peligro por
 ese lado y celebre, en fin, que prefiera Vd retirarse de
 la vida pública antes de hacer tal cosa. Con lo que mu-
 paga ni con la exclusiva del Stripero para toda España.
 sinvergüenza que me mandó su carta apócrifa y quien fue el
 el otro sinvergüenza que le contestó en nombre y quien fue el
 no seamos nosotros dos, no hay nadie más capaz de hacerlo.
 Y no digo más, con recuerdos para ere otro simpático
 sinvergüenza de Aurelio, queda hasta la muerte de Vd. su
 correligionario y servidor al tanto por ciento, que le abraza
 afectuosamente y se alegra de verle bueno, de salud re-
 entiendo

INFORMACIO ESTRANGERA

HITLER HAVIA DEMANAT...

Londres, 34. — A la tornada del viatge molt particular de Lord Halifax, que com es recordarà fou el viatge més particularment oficial i més oficialment particular que hagi pogut realitzar mai cap cap de cap Església Anglicana, ni cap cap de cap Govern, hom va esbrinar, a desgrat de la impertorbable reserva dels centres oficials diplomàtics, que Lord Halifax tornava decepcionat per les desmesurades ambicions pacificadores del seu amic, el fanàtic de la camisa bruna, que demanava nogensmenys que haver guanyat la passada Guerra Europea, a canvi de no aventurar-se a haver de perdre la guerra europea propera.

Hom sentí, per bé que momentàniament, un estany calfred d'esgarriança en veure que els pares de la pàtria britànica estaven disposats a fer venir a Londres els pares de la pàtria francesa, per tal de proposar-los seriosament les grotesques proposicions pseudo-pacificadores del padastre de la pàtria teutona.

LES CONCESSIONS INTERNACIONALS

Washington, 36. — Als centres oficials hi ha gran neguit per la manca de consideració que representa la política nipona portada a cap sobre el terreny de les Concessions internacionals de Xang-Hai.

Hom està convençut, després de l'exemple desconsolador de l'experiència de l'abús que s'està fent a Europa de les Concessions internacionals de les anomenades grans democràcies, que la política de les Concessions internacionals en el conflicte oriental s'ha de tallar d'arrel, a fi que el precedent no ens porti a una situació que faci necessària la intervenció d'un equivalent de Lord Halifax, que als Estats Units de Nord-Amèrica fóra difícil de trobar, gràcies a Déu!

L'OPERA BUFA

Roma, 39.—Mussolini, que és un dictador com cal, no solament s'ocupa de fer ametrallar els nens dels altres països, sinó que dicta tot allò que cal dictar dins la vasta extensió teòrica del suposat imperi italià d'Abissínia i Mallorca.

Ara, amb motiu d'haver-se organitzat una solemniàl representació d'òpera a Roma, el «duce», que vetlla per les inclinacions artístiques dels súbdits de Vittorio Emanuele, va decidir cantar ell mateix en persona (és un dir) a la plaça pública, per tal de fer la competència al «bel canto».

Els romans varen trobar molt més divertida l'òpera «bufa» del «duce» que l'òpera «sèria» i varen acordar suspendre la funció i anar a la plaça a sentir el gran divo del dret internacional.

EL TEMPLE REPUGNANT DE LA PAU

Roma, 39.—Quan més tranquil es trobava a casa seva lord Halifax menjant avellanes

torrades, el «duce» ha sortit de nit fosca a un dels balcons de la plaça de Venècia i ha dit que la Societat de les Nacions era i és un temple repugnant i que per tant ell es retirava iradament amb els seus baïllas.

Hom espera que aquesta retirada sigui una providencial depuració del temple de Ginebra, que potser davant d'aquestes sortoses absències deixarà d'ésser un temple repugnant.

ELS RAMATS DE BENS DE LES GRANS DEMOCRACIES

Roma, 180.—Mussolini, engrescat pels udols d'entusiasme dels ramats de camises negres que vibraven a la plaça pública escoltant aquella afirmació peregrina que hem telefonat abans, referent a la repugnància que don Benito sent per la S. de N., ha afegit encara que les democràcies són uns veritables ramats de bens.

Els camises negres han celebrat aquesta nova temeritat teòrica del gran temerari de Roma udolant com si ells fossin un ramat de llop situats fit a fit dels ramats inofensius de les grans democràcies.

DELBOS I LA PETITA ENTESA

Roma, 790.—Al cap de deu hores de xerrar, el «duce» ha fet un estornut que ha produït serioses avaries en quatre magnífics

tancs de combat i tancant sobtadament el balcó del palau de Venècia s'ha retirat a llegir les impressions del viatge de Delbos per les capitals de la Petita entesa.

Hom creu saber que Mussolini troba cada dia i cada hora que la Petita entesa és menys petita.

QUIN BULLITT!

París, 24.—A pesar de tots els canvis diplomàtics dels Estats Units, l'ambaixador nord-americà a aquesta capital continuarà al seu lloc.

L'opinió est molt alarmada perquè aquest Bullitt dura tant.—Fabra.

DE L'ATEMPTAT CONTRA DELBOS

Roma, 79.—Quan el «duce» s'estava treient les sabates de campanya per ficar-se al llit, ha tingut coneixement que havia estat avortat un complot contra Delbos.

El «duce» ha sentit, segons diuen saber les persones més aplegades sota la seva mica de confiança, un calfred en pensar la sort dissortada que poden arribar a córrer aquells obcecats que treballen de bona fe per la pau.

El «duce» s'ha ficat al llit, ha ficat el cap sota el coixí i ha manat que fossin tramesos trenta trimotors més a la Junta facciosa de Salamanca.

A l'hora que telefonem encara dorm.

—On vas amb aquesta boina tan estacada?

—Que no ho has llegit a «l'Esquella» que fa fred al front?

Ha sortit l'interessant llibre

VILLA CISNEROS

Deportació i fuga d'un grup
d'antifeixistes

Per José Sahareño

El seu autor, deportat junt amb altres
camarades, ens descriu la vida a Vi-
lla Cisneros i els episodis emocionants
de la fuga

PREU: 4'50 PTES.

Distribuïdora:

P. A. C. O. D.

Publicacions Antifeixistes
Cooperativa Obrera de Distribució

RAMBLA DEL MIG, 17 — BARCELONA

HA SORTIT

6 Meses en las prisiones de Franco

Crònica de fets viscuts, per

Jean Pelletier

home de negocis, catòlic francès que ha
sigut empresonat pels pirates del mar

PREU: 3 PTES.

Distribuïdora:

P. A. C. O. D.

Publicacions Antifeixistes
Cooperativa Obrera de Distribució

RAMBLA DEL MIG, 17 — BARCELONA

El dilluns dia 20 de desembre sortirà el magnífic calendari

P. S. U. - U. G. T.

al preu de 2'50 ptes.

Per a comandes:

P. A. C. O. D.

PUBLICACIONES ANTIFEIXISTES
Cooperativa Obrera de Distribució

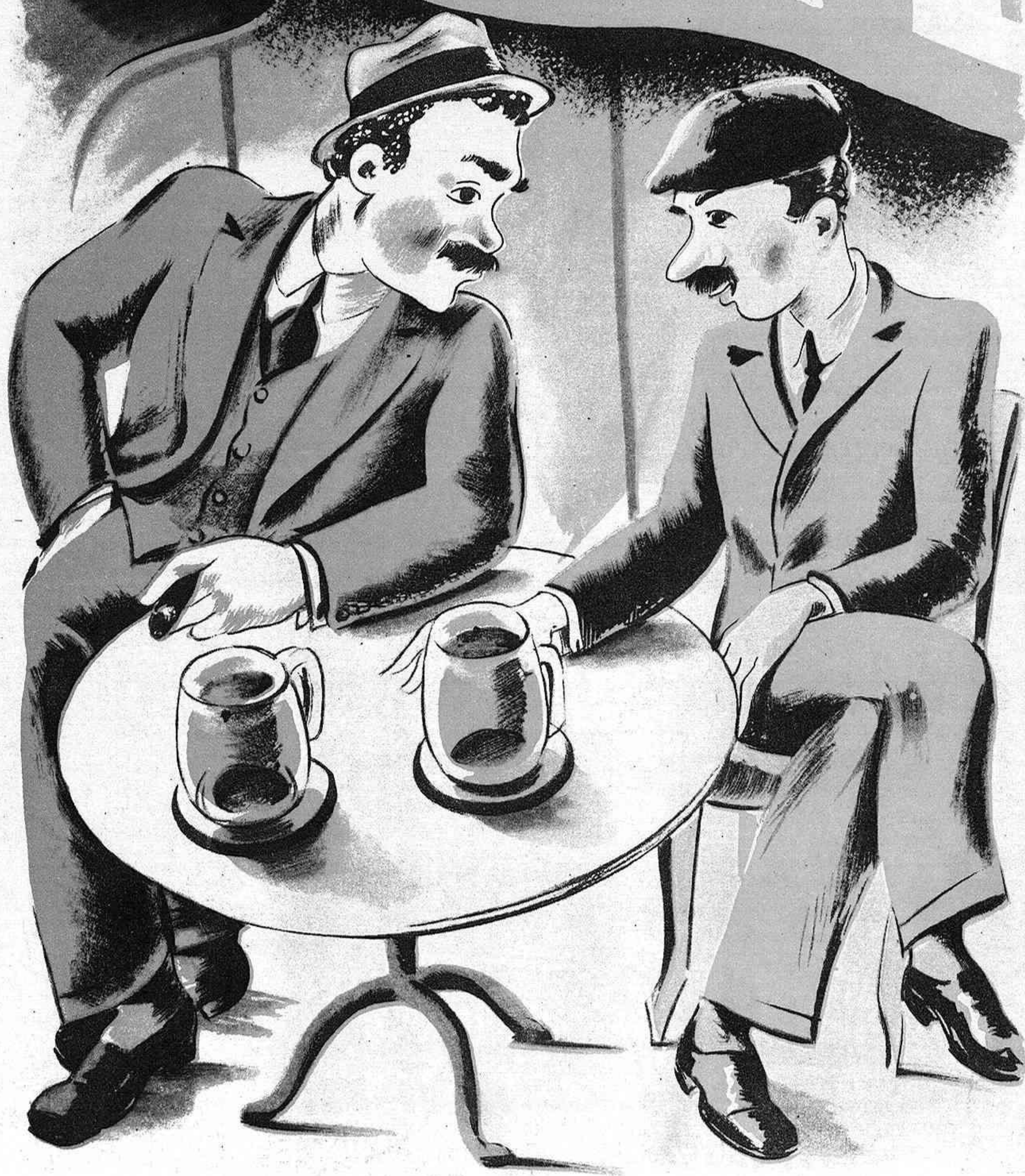
Rambla del Mig, 17

BARCELONA

Telèfon 19937

Fons

LA BIBLIOTECA DE LA CIUTAT DE BARCELONA

MOBILITZACIÓ CIVIL

- I vostè, en què treballa?
- Faig forats de macarrons.